

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 2 ·

Lori

Bus
karšta...
FOSTER

laukti buvo verta

Pasiruošę ar ne...
meilė ateis

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 2 ·

Lori
FOSTER
Bus
karšta...

laukti buvo verta

Pasiruošę ar ne...
meilė ateis

Romanas

Vilnius
2018

Penktadienio popietę Hoganas Gatris uždarė buhalterijos programą ir išjungė kompiuterį. Jis galėjo dirbti iš namų, kaip kartais darydavo, bet gavus naują svarbų klientą reikėjo pasiderinti su kitais klientais. Jis jau kelias savaites kasdien nuo devynių iki penkių sėdėjo prie darbo stalo perkeldamas senus duomenis į geresnę, naujesnę programą. Pakraipė galvą, kad atsileistų įsitempę kaklo raumenys. Dirstelėjęs į laikrodį pamatė, kad jau laikas važiuoti namo, palįsti po dušu ir persirengti paprastesniais, patogesniais drabužiais prieš traukiant į restoraną.

Penktadienio vakarą darbas restorane užsitęsdavo, bet jis buvo nieko prieš. Netgi to visai laukė.

Ne paslaptis, kodėl.

Violeta Šo.

Jos seksuali pietietiška tarsena, vešlūs raudoni plaukai ir gyvos žydros akys. O kur dar šviesi kreminė oda...

Ant peties nusileidus mažai šiltai rankelei, jis net pašoko. Pakėlęs akis pamatė besišypsančią viršininę Džoną Džefers.

– Atrodai įsitempęs, – tarė ji ir suleido pirštus į pečius, ketindama pamaloninti jį improvizuotu ir labai nederamu masažu. – Diena buvo alinanti, tiesa?

Hoganas ciniškai pasvarstė, ar nereikėtų jos apkaltinti seksualiniu priekabiavimu, bet garsiai pasakė:

– Per ilgai prasėdėjau prie skaičių. Reikėjo nepamiršti prasiatampyti.

– Tu geros formos, – ji uždėjo antrą ranką ir pasilenkusi pamaigė pečius. – Na kaip?

Panašu į akiplėšišką priekabiavimą. Dar ne taip seniai būtų priėmęs nebylų Džonės kvietimą. Kai gyvenimas apsisvertė aukšty n kojomis, beveik metus šokinėjo iš vienos lovos į kitą ir nematė jokios bėdos. Jis buvo pasiekęs dugną ir tempėsi iš paskos visus aplinkui.

Bet tada Džonės dar nepažinojo. Tikriausiai dėl to tik geriau, nes dabar jai dirbo. Pastaruoju metu padarė daug kvailysčių, bet jis ne idiotas.

Džonė buvo graži, linksmo būdo, garbanotais rudais plaukais ir turėjo išpūdingą biustą. Dabar Hoganas juto ne tik jos šiltą kvapą sau prie ausies, bet ir putlias krūtis, prispaudusias prie nugaros.

Tačiau jo tai nė kiek negundė ir buvo labai aišku kodėl.

Pastaruoju metu apskritai buvo labiau patenkintas nei įprastai. Dienas užpildė du darbai, septyniolikmetis sūnus ir... aistra be atsako Violetai.

Stodamasis ir nusikratydamas Džonės rankas jis paklausė:

– Kažkur susiruošei?

– Galvojau išgerti, – ji lyžtelėjo apatinę lūpą, nė nemėgin-dama slėpti tikrojo pasiūlymo. – Nori prisijungti?

Jokiu būdu.

– Deja, negaliu. Turiu laiku grįžti namo ir pasimatyti su sūnumi, kol neišlėkė į pasimatymą.

Hoganas buvo beveik tikras, kad Koltu laukia pasimaty-mas, tad greičiausiai net nemelavo.

Jos akys prieš akimirką buvusios tokios gundančios, dabar blykstelėjo.

– Sūnumi?

– Taip, – paminėjęs vaiką kai kurios moterys iškart atsitraukdavo ir, panašu, Džonė buvo viena iš jų. – Koltui septyniolika. Jau beveik aštuoniolika, – pridūrė tikėdamasis, kad tai galutinai atvėsins jo viršininę.

Džonė atsitiesė ir įtariai jį nužvelgė.

– Tu per jaunas.

– Man trisdešimt penkeri, Kolto susilaukiau labai jaunas.

Tai vienas iš nedaugelio jaunystėje nutikusių dalykų, kurių nesigailėjo.

– O žmona? – šaltai paklausė ji.

– Mirusi, – taip pat šaltai atsakė jis ir daugiau aiškinti nesiruošė. – Turiu bėgti, bet Derikas, atrodo, dar pabus. Matydamas, kaip jis tau šypsosi, galiu lažintis, jog labai norėtų kartu išgerti.

Džonė suraukė nosytę, bet galiausiai atsiduso. Deja, visiškai nepasidavė, nes dar kartą nužvelgusi jį nuo galvos iki kojų metė:

– Galėsime kur nors nueiti kitą kartą.

Ir apsisukusi patraukė prie Dereko, šis iškart nudžiugo ją pamatęs.

Grįžęs namo Hoganą Koltas neberado. Dyzelio, jų šuns, taip pat, bet, jiedviem su Koltu išėjus, šuo dažnai būdavo pas kaimynus.

Hoganas pasitikrino telefoną, bet sūnus žinutės nepalikio. Jis suprato, kad aštuoniolikmetis nori būti nepriklausomas, bet viena iš nedaugelio taisyklių buvo paskambinti tėvui, jeigu grįš vėlai.

Vos išėjęs iš dušo Hoganą išgirdo, kaip Koltas ir Dyzelis įeina pro duris. Jis nusišluostė, atidarė vonios kambario duris ir šūktelėjo:

– Kur buvai?!

– Pas dėdę Džeisoną. Nematei mano pikapo?

Hoganas atsipalaidavęs papurtė galvą. Pas kaimynus lankytis mėgo ne tik šuo. Mažą namą šalia brolio Džeisono namų Hoganas nusipirko, kai Džeisonas vedė moterį, kuriai šis anksčiau priklausė.

Dyzelis atbėgo parodyti meilės ir pasiglaustyti, o paskui vėl grįžo prie Kolto. Hoganas ir pats galėjo susiprasti, kur jo sūnus, bet taip skubėjo, kad nieko nepastebėjo.

Beprotiška, bet, rodos, jis atrado savo pašaukimą ir tai toli gražu ne buhalterija.

Kol Hoganas movėsi džinsus, Koltas atsišliejo į durų staktą, o Dyzelis pritūpė greta. Sūnus buvo aukštesnis ir už tėvą, ir už dėdę. Plačiapetis. Lieknas ir raumeningas. Tik Koltas ir Džeisonas buvo rudakiai, o Hogano akys – šviesiai žydros. Iš Hogano Koltas paveldėjo nedaug. Avigania mišrūnas Dyzelis, kuriį jie išgelbėjo, turėjo priklausyti Honorai, bet prisirišo prie Kolto. Jis sutarė su visais, bet aiškiai buvo Kolto šuo.

– Šį vakarą ateisiu į restoraną, gerai?

– Žinoma, – Hoganas užsitraukė marškinėlius ir pakėlė akis. – Pasimatymas?

– Galbūt, – kreivai šyptelėjo sūnus. – Būsime keliese, bet...

– Bet?

– Šiandien prie mūsų klasės per chemijos pamoką prisijungė nauja mergina, – atsakė sūnus glostydamas šuniui galvą.

– Aaa, – nutęsė Hoganas. – Graži?

Galbūt sūnus šį tą iš jo ir paveldėjo. Tik ne patį geriausią bruožą.

– Labai, – išsišiepė Koltas. – Tikiuosi ją užkariauti pirmiau nei kiti.

Greičiausiai net nereikės didelių pastangų. Nuo tada, kai Koltas iš Kolambuso atsikraustė į daug mažesnę Klirbruko miestelį Ohajuje, merginos būriais sekioja jam iš paskos.

– Tai, – tarstelėjo Hoganas. – Ar senas tētušis turėtų laikytis atokiau, ar gali su ja susipažinti?

– Tau nereikia slėptis. Niekada, – atsakė Koltas gerokai per rimtai.

Hoganas atsisėdo apsiauti batų.

– Jei tai tau imtų kelti rūpesčių...

– Nekels.

Hoganas nesuprato, kada tapo toks filosofiškas, bet atsakė:

– Žinai, jei mergina naujokė, galbūt jai labiau reikia draugo, o ne karšto vaikino.

– Aš jai atstosiu abu, – atsakė Koltas atsitiesdamas. – Man jau metas. Savaitgalį turėsiu nupjauti kelias vejas, todėl dabar noriu baigti namų darbus. Eime, Dyzeli. – Ir šuo iškart pašoko ant kojų.

– Prieš išeidamas nupjauk ir mūsų veją.

Koltas pamojavo ir patraukė į savo neįtikėtinai netvarkingą kambarį. Tiesą sakant, tokį netvarkingą, kad Koltas tikrai nelaimėtų tobulo sūnaus rinkimų, bet Dyzeliui tai buvo nesvarbu. Jis mėgdavo išsitiesti ant sumestų nešvarių drabužių.

Šypsodamasis Hoganas susimąstė, kaip jam taip pasisekė. Bent jau su sūnumi.

Jis čiupo raktus, šalną, šuktelėjo Koltui „sudie“ ir patraukė laukan prie motociklo. Vėlyvo rugpjūčio vakaro karštis tvokstelėjo į veidą kaip iš atidarytos orkaitės.

Važiuojant karštas vėjas gairino skruostus ir jam tai patiko. Žinoma, iš pradžių motociklą nusipirko norėdamas pabūti maištininku, kuriam ant visko nusispjauti, tarsi tai atlygintų pastaruosius pragariškus metus. Maištas praėjo, bet motociklas jam vis dar patiko.

Po kelių minučių įsuko į sausakimšą „Paikojo Lujo“, populiariausio miestelio restorano, aikštelę. „Dieną buhalteris, –

pagalvojo Hoganas žengdamas vidun, – o naktį kepsnių meistras.“

Jis pasidėjo šalną ir raktus į spintelę, išitraukė švarią baltą prijuostę ir pasisveikino su kitais darbuotojais, kartu dirbančiais vakarinėje savaitgalio pamainoje.

Nepamatęs Violetos, kaip visada besisukiojančios aplinkui, sustabdė vieną iš padavėjų:

– Kur ji?

Mergina iškart suprato, apie ką jis klausia, ir pašnabždomis atsakė:

– Kabinete. Man atrodo, jai negera.

Susiraukęs Hoganas užkūrė dideles kepsnines, kad išiltų, iš pramoninio šaldytuvo ištraukė porą rietuvių jau paruoštų šonkaulių ir patraukė į mažytį kabinetą pastato gilumoje.

Juodu su Violeta vienas kitą suprato. Jis jos norėjo, ji priešinosi. Hoganas nuolat jai apie save primindavo, o ji neleisdavo jam nei per plauką nukrypti nuo darbo santykių. Kol kas pelės ir katės žaidimas atrodė smagus. Hoganas vis dar buvo kantrus.

Nesvarbu, kad jis dirbo Violetai; kadangi tai jo antraeilis darbas, o ne pagrindinės pareigos, įprasta taisyklė dėl darbo ir malonumo negaliojo.

Hoganas išsišiepęs pabeldė į duris ir jas atidarė. Violeta sėdėjo prie stalo padėjusi galvą ant rankų, raudoni plaukai buvo pasklidę aplink ją kaip vėduoklė.

– Ko nori, Hogana? – paklausė ji nepakeldama galvos.

– Iš kur žinai, kad tai aš?

Violeta pakreipė galvą ir iš po nuostabių plaukų kupetos blykstelėjo žydra akis.

– Mielasis, – nutęsė ji. – Atpažįstu tave iš žingsnių, iš beldimo ir iš kvapo.

Jis kilstelėjo antakius.

– Kvapo?

Violeta nepatenkinta atsiduso ir dar kartą paklausė:

– Ko nori?

– Be tavęs? – pasiteiravo jis ignoruodamas prastą jos nuotaiką. Jai suurzgus, dar plačiau išsišiepė. – Ko kiurksai čia? Vakar buvo ilga naktis?

– Taip.

Bet jam nespėjus pasiduoti pavydui, Violeta parodė į popierius, paskleistus ant stalo.

– Atleidau buhalterį, tą apgailėtiną nevykėlį.

– Kodėl?

– Ne tavo reikalas, bet prisikaupė sąskaitų. Žinai, kaip nekenčiu popierių. Sėdėjau prie jų visą vakar dieną ir didesnę dalį šiandienos, bet vis dar nebaigiau.

Dieve, kaip jam patiko jos nosinis tarimas, balsių tęsimas.

Violeta surinko dokumentus į aplanką, jį užvertė ir atsi-stojusi įkišo į seną metalinę spintą.

Hoganas įtarė, kad buhalteris buvo toks pat senamadiškas kaip ir šis kabinetas. Nors ir baiminosi peržengti ribą ar priiimti dar daugiau darbo, paklausė:

– Ar galiu kuo nors padėti?

– Ir taip padedi, mielas. Tavo šonkauliukai labai populiariūs, – atsakė Violeta ir abiem rankomis persibraukė plaukus sukeldama ant pakaušio į arklio uodegą. Tada surišo juos medžiaga aptraukta gumele, kurią nusimovė nuo riešo. – Netgi galvoju nupirkti specialią orkaitę, kad galėtum kepti ir žiemą.

Hoganas atsistojo tarpduryje neleisdamas jai išeiti ir paklausė:

– O kas sakė, kad pasiliksiu iki žiemos?

– Tu ne kvailas. Žinai, kad gimei būti kepsnių meistru.

Kadangi ir pats taip manė, Hoganas atsakė:

– Prie kepsnių galiu stovėti ir sniege.

Violetos lūpomis nuslinko gundanti šypsena. Ji žengė arčiau ir patapšnojo jam per veidą.

– Jei kada nuspręsi, kad nebenori visą savaitę sprautis į marškinius ir kaklaraiščius, iškart pasamdysiu visam etatui, – jos šilti pirštai nuslydo jo kaklu, krūtine ir atsitraukė. – Lankytojai apsidžiaugtų. Be to, lažinuosi, kad iš arbatpinigių užsidirbtum daugiau nei sėdėdamas biure.

Nekreipdamas dėmesio į darbo pasiūlymą Hoganas sugavo ją už riešo.

– Mėgsti žaisti su ugnimi?

– Šonkauliukai paruošti? – sušnabždėjo ji įsmeigusi žvilgsnį jam į lūpas.

– Ką tik atėjau.

– Tada verčiau judinkis, – tarė Violeta ir prasispraudė pro jį.

Žiūrėdamas, kaip ji siūbuoja klubais, Hoganas pagalvojo, kad kartais tyčia jį blaško. Bet kodėl? Kam erzinti, jeigu nesiruoši atsakyti?

Hoganas dar kartą dirstelėjo į dokumentų spintą ir pagalvojo apie jos buhalteriją.

Tačiau po valandos nebeturėjo kada galvoti apie ką nors kita, išskyrus kepsnius. Užsakymai pylėsi vienas po kito. Savaitės dienomis kepsninėje keptų šonkauliukų netiekdavo, todėl panašu, kad penktadienio vakarą ir savaitgalį visi norėdavo tik jų. Hoganas stovėjo lauke, prie restorano pastato, kur Violeta buvo pristačiusi papildomų staliukų, ir švilpaudamas pylė ant šonkauliukų savo ypatingąjį padažą. Saulei leidžiantis ir dažant horizontą raudona, rožine ir saulėgražų geltonumo spalva, dienos karštis atslūgo.

Kiek save prisiminė, prieš atsikraustant į Klirbruką, sau-

lėlydžiai jam nerūpėjo. Jis giliai įkvėpė kepančios mėsos, šviežiai nupjautos vejos ir drėgmės kvapo.

Aplink juokėsi ir klegėjo klientai. Vieni sėdėjo prie medinių iškylų stalų medžių pavėsyje, kiti prie metalinių staliukų po stogeliu. Hoganas ant padėklo sukrovė tris rietuves šonkauliukų ir paskambino varpeliu.

Šį kartą jų paimti atėjo Violeta.

Iš uodegos ištrūkusios nepaklusnių, drėgnų plaukų srugos lipo prie smilkinių. Nuraudus skruostams akys atrodė dar žydresnės. Hoganas jau buvo spėjęs pastebėti marškinėlius su „Paikojo Lujo“ logotipu ant krūtinės, samaninius šortus ir teniso batelius. Dabar marškinėliai lipo prie kūno ir nužiūrinėdamas jos gražias įdegasias kojas, jis nejučiomis pagalvojo...

– Šį vakarą klientų turime kaip niekada daug, – karktelėjo ji truputį uždususi, bet patenkinta. – Kepk, kepk, mielas!

Ką, jos manymu, jis ruošiasi daryti? Mesti prijuostę ir išėiti? Hoganas teatrališkai atsiduso ir tarė:

– Aš prirakintas prie kepsninės. Darbo valandos niekada nesibaigs.

Violeta susikryžiavo rankas ant krūtinės ir klubo atsirėmė į sieną.

– Priekyje sėdinčios merginos apie tave liežuvauja.

Hoganas pakėlęs antakį užtepė padažo ant kito mėsos gabalo.

– Tikiuosi, vien giria?

– Ne visai. Jos turi pasiūlymą.

Jis laukė.

– Jos nori pamatyti, kaip kepi... pusnuogis.

Hoganas šyptelėjo. Ar jam tik pasirodė, ar jos balsas prikimto? Turbūt tik dėl to, kad stengėsi perrėkti minios triukšmą.

– Nežinau, ar tai leidžiama. Juk turi būti kokios nors taisyklės.

– O jeigu taisyklių nebūtų, rimtai apie tai galvotum? – paklausė Violeta blizgindama akimis.

– Aš nesu savanaudis, – atsakė jis truktelėdamas pečiais. – Padarysiu viską, ką galiu, kad tavo verslas suklestėtų.

Violeta prunkštelėjo.

– Nesavanaudiškas, bet ir ne kuklus... – ji suraukė nosį. – Tavo krūtinė plaukuota.

– Tiesa, – patvirtino Hoganas ir dirstelėjęs į ją pridūrė: – Šlaunys irgi. O ant pilvo yra toks takelis...

– Jau pakanka, kad ant galvos nedėvi tinklelio. Nenoriu nė pagalvoti, kad į padažą prikris tavo krūtinės plaukų.

Ji tikrai prikimusi.

– Na, aš nesišeriu, – jis pažvelgė į ją suraukęs antakius ir pastebėjo, kaip Violeta išsiblaškiusi, ranka pasirėmusi į stalą iš lėto įkvepia.

– Viskas gerai? – paklausė Hoganas, baimindamasis, kad padavėja buvo teisi sakydama, jog ji negaluoja.

– Kuo puikiausiai, – Violeta greitai atsitiesė, patapšnojo jam per petį ir nuėjo nešina mėsa nukrautais padėklais.

Hoganas dar minutėlę apie ją pagalvojo, bet buvo pernelyg užsiėmęs darbu. Vakaras tęsėsi. Per trumpas pertraukėles jis ruošė mėsą kitai dienai, nes prieš dedant ją ant grotelių pirma reikėdavo apvirti. Hoganas, saugodamas savo receptą, dirbo vienas, todėl turėjo lakstyti pirmyn atgal iš virtuvės prie kepsninės lauke.

Koltas su draugais sėdėjo netoliese prie iškylų stalo. Gėrė šaltą arbatą ir valgė mėsainius. Naujokė buvo tikrai graži ir, jei kam rūpi jo nuomonė, sūnus ją jau užkariavo.

Kai Koltas jį pristatė, Hoganas pajuto įprastą, su niekuo nesupainiojamą pasididžiavimą. Nors neseniai patyręs ne-

mažai sunkumų, Koltas buvo nuostabus jaunuolis, ir ne tik dėl išvaizdos. Jam gerai sekėsi mokykloje, jis mėgo padėti kitiems. Hoganas žinojo, kad negali vienas prisiišti visų nuopelnų, bet nenorėjo galvoti apie žmoną.

Netrukus pastebėjo, kad Koltas merginą jau apsikabinęs, o ši padėjusi jam ant peties galvą. Slėpdamas šypsena Hoganas dar porą kartų žvilgtelėjo į pusėn.

Persikraustymas Koltui buvo sunkus, bet dabar viskas klostosi gerai.

Artinantis vidurnakčiui užsisėdėję klientai vis labiau atsipalaidavo. Iki uždarymo likus vos kelioms minutėms, prie kepsnines valančio Hogano priėjo padavėja Kristė.

– Labas, Hoganai, turi minutėlę?

Jis žvilgtelėjo jos pusėn. Kristė buvo jauna, graži ir išskirtinai draugiška, bet ši vakarą atrodė susirūpinusi. Turėdamas galvoje, kad Koltas jį stebi, Hoganas atsakė:

– Kas yra?

– Nežinau, su kuo apie tai pasikalbėti.

Hoganas uždarė kepsninę ir nusivalė į rankšluostį rankas.

– Kas nors negerai?

– Violeta. Man atrodo, jai labai bloga.

Jam netikėtai suspaudė krūtinę. Bet tai tik nerimas. Nerimas dėl viršininkės. Nuo tada, kai žmona... neleido sau jausti nieko daugiau.

Jis papurtė galvą.

– Kur ji?

– Savo kabinete, bet ji ten jau kuris laikas, o mums metas uždaryti. Žinai, kaip ji visada viską prižiūri.

Šalia išdygo Koltas.

– Ar galiu kuo nors padėti?

„Matote? Kaip galima juo nesididžiuoti?“

– Galbūt.

Hoganui dirbant restorane, Koltas dažnai užeidavo ir tvarką žinojo geriau nei kai kurie darbuotojai.

– Kur Betė? – ji buvo Violetos pavaduotoja. Viena iš jų visada būdavo restorane.

– Ką tik pagimdė, jai motinystės atostogos. Šį vakarą atsakinga Violeta.

Ką gi. Hoganas atsisuko į sūnų.

– Ar gali padėti Kristei?

Pamatęs, kaip Kristė nusišypsojo Koltui, Hoganas vos nesudejavo, bet tepasakė:

– Kol neturi aštuoniolikos, prie alkoholio nė iš tolo, aišku? Kristė nusijuokė.

– Tai reiškia, kad tu ne mano nosiai. – Ji patapšnojo Hoganui per petį: – Žinau, tėti. – O Koltui pridūrė: – Nors atrodo gerokai vyresnis.

Koltas išsišiepė nė kiek nesugėdęs.

– Tik atsisveikinu su draugais ir aš tavo paslaugoms.

Kristė nulydėjo jį žvilgsniu prispaudusi ranką prie krūtinės. Hoganas užvertė akis, įsikibo jai į parankę ir nusivedė atgal į restoraną pakeliui duodamas nurodymus.

Jis nė nepagalvojo, kad peržengia ribas.

Nors buvo išdirbęs tik mėnesį, o kiti darbuotojai kvalifikuotesni, panašu, kad jiems palengvėjo pamačius, jog vadovauti imasi būtent jis.

Visiems sėkmingai tvarkantis, Hoganas nuėjo pažiūrėti, kaip laikosi Violeta. Ji miegojo užsikniaubusi ant stalo. Jis žvilgtelėjo į ją tik minutėlę. Vėl sukilo tie prakeikti jausmai, bet šį kartą juos ignoravo.

Norėjo ją pažadinti ir patarti važiuoti namo, bet tyliai išsmuko iš kabineto. Violetai restoranas svarbiau už viską. Jeigu pažadins ją, kol darbas nebaigtas, turbūt pati šoks dirbti, nors aiškiai turi pailsėti.

Darbuotojai išmanė savo darbą, bet nepyko jam prime-nant Violetos reikalavimus. Jis pats atliko jos įprastus dar-bus – išspausdino dienos kasos operacijų ataskaitą, užpildė buhalterines knygas ir išėmė iš kasos stambesnius pinigus. Juos užrakino seife, o smulkius paliko kasoje.

Koltui su Kriste išėjus, Hoganas paskutinį kartą apžiūrėjo patalpas, įjungė visus signalizacijos daviklius, išskyrus užpa-kalinių durų, ir nuėjo į Violetos kabinetą. Nespėjęs atidaryti durų išgirdo kimų kosulį.

Žengęs vidun rado Violetą tokią susitaršiusią, kokios dar neteko matyti. Ji vėl sėdėjo palinkusi prie popierių, paskleistų ant stalo.

– Violeta?

Ji iš lėto atsisuko ir Hoganas nustebo pamatęs krauju pasruvusias akis. Ji serga. Žengė artyn.

– Ei, ar gerai jautiesi?

Violeta vėl nudelbė akis į popierius.

– Nežinau, – tarė ir dar kartą sukosėjo.

Hoganas priėjo ir priglaudė prie kaktos ranką.

– Šūdas. Tu tiesiog degi.

– Kiek valandų?

– Pora minučių po vidurnakčio.

– Ak, – ji vos vos pasikėlė nuo stalo. – Restoranas, – su-švokštė sunkiai gaudydama kvapą.

– Pasirūpinau, – atsakė jis ir prilaikydamas už alkūnės padėjo jai atsistoti. Galvoje sukosi vienintelė mintis: kaip greičiau parvežti ją namo ir paguldyti į lovą. Na, ne ta pras-me, kaip jis norėtų.

– Kur tavo automobilio rakteliai?

Violeta svirduliuodama suraukė antakius.

– Ką reiškia „pasirūpinai“?

– Pati žinai, kad turi gerus darbuotojus. Jie žino tvarką. Koltas irgi truputį padėjo. Viskas sutvarkyta.

– Bet...

– Patikrinau du kartus. Esu kompetentingas, manimi gali pasitikėti.

Ji susiraukė dar stipriau.

– Gali man padėkoti, Violeta.

Ji stengėsi nuduoti rūsčią, bet vėl užsikosėjo ir pasidavė.

– Ačiū, – padėjojo viena ranka vis dar remdamasi į stalą. – Aš tokia pervargusi.

– Žinau, – jis apkabino ją, kad galėtų atsiremti. – Nagi, leisk parvežti tave namo.

Violeta pažvelgė į jį tuščiomis akimis.

– Negaliu sirgti. Neturiu kada. Betės nebus mažiausiai keturias savaites. Turiu...

– Dabar nieko neprivilai daryti, – pasakė jai Hoganas, prisiminęs, kaip kadaise Megė, jo žmona, susirgo plaučių uždegimu. Kosėjo lygiai taip pat, buvo pavargusi ir karščiavo. – Viskas bus gerai. Savaitgalį pabūsiu aš. Viskuo pasirūpinsiu.

– Bet restoranas ne tavo! – sugergždė ji ir tuoj pat vėl užsikosėjo.

Hoganas sunerimęs pasodino ją ant stalo.

– Niekur neik.

Jis surado jos rankinę ir ramiausiai ėmė po ją kuistis ieškodamas raktelių.

Galiausiai rado juos kartu su dviem prezervatyvais. Hoganas atsisuko į Violetą, bet ši buvo užsimerkusi, atrodė, kad miega stovėdama. Kūnas minkštas ir suglebes. Kvėpavo sunkiai ir negiliai.

– Nagi, – tarstelėjo jis, vėl ją apkabino, laisvoje rankoje

laikydamas raktelius ir rankinę išvedė laukan per užpakalines duris ir jas užrakino. Po žibintais švytėjo jos geltonas mustangas.

Reikia tikėtis, jo motociklui nieko nenutiks.

Violeta stengėsi laikytis, bet buvo labai sunku. Atrodė, kad tik užmerks akis ir tuoj pat užmigs.

– Šiukšlės...

– Išneštos.

Hoganas atidarė jai keleivio dureles ir padėjo įsėsti.

– Jei palikai įjungtą bent vieną ventiliatorių...

– Įsijungs signalizacija. Žinau. Visi išjungti, – jis prisegė jos saugos diržą ir uždarė dureles.

Kai tik atsisėdo prie vairo, ji tarė:

– O pamainos pabaigos ataskaita...

– Padaryta, – Hoganas užvedė variklį. – Pasistenk nesijaudinti, gerai?

Lengva pasakyti.

Miestelis buvo toks mažas, kad net ir niekada nepakviestas į svečius Hoganas žinojo, kur Violeta gyvena. Pasikviesti jo į svečius ji nedrįso.

Hoganas pas ją namie? Ne. Prasta mintis.

Kad ir kaip apgailėtinau jautėsi, kad ir kaip maudė krūtinę ir tvinksnė galva, labai gerai jautė, kad jis šalia ir kaip nuolat į ją dirščioja. Hoganas visada ją gundė. Nuo pirmos pažinties dienos.

Bet jis mergišius. Na, atseit *pasitaisęs* mergišius, bet Violeta tuo netikėjo. Po to, kas nutiko su velione žmona, jis tapo nenuspėjamas.

Žinoma, dėl to ne mažiau patrauklus.

Violeta nebuvo smalsuolė. Antraip jau būtų visko išklausinėjusi Honorą, jo brolienę. Galiausiai nusprendė, kad jeigu

Hoganas norės, pats jai papasakos. Aišku, tam nebuvo jokios priežasties, nes ji nesiruošė su juo susidėti.

Hoganą buvo smagu erzinti. Tas pats, kaip stebėti laužo liepsnas. Žiūri, mėgaujiesi, bet į ugnį nešoki.

Violetą vėl supurtė kosulys ir ji sunkiai įtraukė oro.

– Žinai ką? – tarė Hoganas sukdamas į priešingą pusę nei jos namai. – Verčiau vežu tave į priimamąjį. Tau reikia vaistų, ir greitai.

Violeta norėjo ginčytis, pasakyti, kad ne jam spręsti, bet nebuvo kvaila. Rytoj šeštadienis, todėl gydytojo lengvai neras. Negalėjo nė įsivaizduoti, kaip jausis ryte, jei dabar blogėja su kiekviena minute.

– Gerai, – atsakė ji užsimerkusi ir atkraginusi galvą, nors jis ir nelaukė jos pritarimo. – Tu teisus.

Po trijų valandų, pralauktų sausakimšame priimamajame, kur jis glaudė ją prie savęs, kelių tyrimų, parodžiusių, kad jai plaučių uždegimas, ir gavus antibiotikų receptą, kuri Hoganas tuoj pat nunešė į budinčią vaistinę, Violeta pagaliau žengė į savo miegamąjį.

Gerklė buvo išsausėjusi, jai būtinai reikėjo butelio vandens. O paskui būtų labai gera nusisegti liemenėlę.

Tačiau ji sugebėjo tik kristi ant pilvo tiesiai ant antklodės. Deja, ant pagalvės nepataikė.

Nieko tokio. Ji niekada nesirgdavo, o dabar visai išskydo. Plaučių uždegimas. Violeta tai vadintų „paralyžiuojančiu silpnumu“.

Hoganas atsistojo prie lovos. Ji dar sukaupė jėgas pasakyti:

– Ačiū. Išeidamas uždaryk duris.

Bet pajuto, kad jis auna jai sportbačius. Violeta kaipmat atsimerkė – ji serga, bet nemirė.

– Ką darai?

– Šortų nemašiu, tad gali atsipalaiduoti, – nuavęs batus

jis pakėlė Violetą kaip plunksnelę viena ranka – ji negalėjo šito nepastebėti – tada nuleido ant lovos ir apkamšė.

Kai atsitraukė, Violetai norėjosi verkti. Ji verkdamo taip pat retai kaip ir sirgdavo – tai yra niekada.

Užuot išėjęs, Hoganas vėl grįžo su buteliu vandens.

– Štai, leisk padėti.

Prisėdęs ant lovos krašto pakišo po ja ranką, kilstelėjo, įspraudė į delną butelį ir prilaikė, kol ji atsigerė.

– Geriau?

– Žinai, – sušnabždėjo Violeta. – Kad jau pradėjai, tai ir užbaikime.

– Užbaikime?

Ji lovoje, savo lovoje, su Hoganu Gatriu. Ne pačios palankiausios aplinkybės, bet tiek to...

– Padėk nusimauti šortus.

Ranka, pakišta jai po nugarą, taip įsitempė, kad buvo matyti net mažiausias raumenėlis.

Galbūt dėl plaučių uždegimo pritrūko deguonies, bet ji išgirdo save sakant:

– Ir atsek liemenėlę – toliau aš pati. Iš anksto ačiū.

– E...

– Man nepatogu. Paprastai miegu nuoga...

Hoganas ją vėl paguldė, greitai atsitiesė ir pažvelgė į ją taip įdėmiai, kad jeigu būtų turėjusi jėgų, būtų nuraudusi.

Violeta apsivertė ant pilvo ir ėmė laukti. Stojó tyła, bet tada lova sujudėjo, Hogano rankos, didelės ir šiltos, pakilo jos nugarą. Ji pajuto, kaip jis truktelėjo liemenėlę ir kaušeliai atsipalaidavo.

Palaima.

– O tu įgudęs. Turbūt daug treniravaisi, – sumurmėjo ji.

– Dabar manęs negundyk, nes nieko nebus.

Tada Hogano rankos pakilo jos pečiais, palindo po

trumpomis marškinėlių rankovėmis ir ištraukė liemenėlės petnešėles per alkūnes, išlaisvindamos jos rankas.

Vėl apvertęs ant nugaros jis dar kartą nužvelgė ją karštomis žydromis akimis ir tyliai tarė:

– Mėgstu užbaigti, ką pradėjęs.

Violeta vos pajėgė atsimerkti, bet, jam pakišus rankas po marškinėliais, užkabinus pirštais liemenėlę ir ją nutraukus, trumpam pabudo iš letargo.

Jis visą laiką nenuleido nuo jos tų žydrų akių.

Violeta kaip pro rūką stebėjo, kaip jis nužvelgia jos liemenėlę. Ji buvo kremtinė su juodais nėriniais ir juodais taškeliais. Hoganas šyptelėjo ir numetė ją ant supamojo krėslo. Žinoma, jis nesibodėjo ją liesti – čia juk Hoganas – jo rankos nuslydo jos šonais, juosmeniu ir pilvu.

Hoganas įkvėpė ir atsegė jos šortų sągą.

Jam lėtai traukiant užtrauktuką, Violeta sušnabždėjo:

– Jeigu nesirgčiau...

– Žinau, – suurzgė jis.

– Šito nedarytume.

Jis nusijuokė.

– Man atrodo, mėgaujiesi mane kankindama.

– Kartais, – prisipažino. O kodėl ne? Jis ją irgi kankino, ir ne kartą.

Nutraukęs jos šortus, vėl įdėmiai ją nužvelgė.

– Tavo kelnaitės priderintos prie liemenėlės.

– Žinau.

Hoganas užklojo ją paklode ir jai suvirpėjus užmetė ant viršaus antklodę.

– Labai seksualu, – tarė jis atsipalaidavęs.

Tai ji ir taip žinojo. Pastaruoju metu buvo priversta laikytis celibato, tad seksualūs apatiniai – vienintelis priminimas, kad ji vis dar patraukli, sveika moteris.

Hoganas palinko virš jos viena ranka atsirėmęs į naktinį staliuką, kita į lovos galvūgalį.

– *Tu seksuali*, – jis pabučiavo ją į kaktą visai negundomai. – Ar reikia dar vaistų? Sirupo nuo kosulio? Dar ko nors?

Jai reikėjo pasveikti. Ir vyro.

Jai reikėjo Hogano Gatrio, bet nebuvo kvaila ir neieškojo bėdų.

– Ne, dar kartą ačiū.

– Pasistenk pailsėti.

Hoganas užgesino šviesą ir išėjo iš kambario pavymui uždarydamas duris. Paliko tik menką plyšelį.

Violeta apsivertė ant šono, užsitraukė antklodę ir užmigo.

Ellen

romantikos ir jaunųjų dvieknas

Bus karšta...

FOSTER

Broliai Gatriai: saldi pagunda • 2 •

Vienišas tėvas Hoganas Gattris nori susigrąžinti normalų gyvenimą. Papildomas darbas vietiniame restorane – tik laikina stotelė. Juodu su restorano savininke Violeta Šo nuolat erzina vienas kitą, kol... nuplėšia vienas nuo kito drabužius. Hoganas mano žinąs laimės receptą, bet Violeta meta jam iššūkį...

• • •

Ramią šerifo Neitano Holio kasdienybę netikėtai sudrebina gražuolė kaimynė. Neitanas nujaučia, kad Bruklina Svit kažką slepia, bet ji taip vengia draugijęs, jog išsiaiškinti tiesą bus nelengva. Vis dėlto Neitanas negali pamiršti paslaptingos gražuolės. Galbūt padėdamas jai susitaikyti su praeitimi jis paklos pamatus ateičiai, kurios abu paslėptai trokšta?

Žaviai jautri ir išdykėliška karšta.

Lora Leigh, *New York Times* bestselerių autorė

Pasiruošę ar ne...
meilė ateis

